

סֵפֶר הַזוֹהַר

מִהַתְנַא הָאֵלּוֹקִי

רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א

סֵפֶר זוֹהַר תוֹרָה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו מוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פְּרִשְׁת דְּבָרִים

"דף היומי"

מִסְדָּר וּמְחֻלַּק כְּפִי יְמוֹת הַשָּׁבוּעַ

בְּסִפְרָא דָא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

מוֹפְזֵי לְלֵא מְטוֹרוֹת רֹחַ כָּלִל - לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמֵי

יְצֵא לְאוֹר ע"י מַפְעֵל הַזוֹהַר הַעוֹלָמִי, עִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב"א
חוֹדֵשׁ סִיוָן שְׁנַת תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מכתב בעל הסולם:

יודעת נאלמנה, ששצין לא
 היה לזמן האר"י צ"ל עז
 היום הזה, לי שביין את
 שטת האר"י צ"ל, ע"א שורשו
 וכי והנה ברצון העליון
 יתי, צייתי לעיבור נשמת האר"י צ"ל, לא לפני העשי
 הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני ע"מ,י
 אלה נבחרתי אנכי אנשמה נפלאה זו, שלא בכה
 בה אצב לעת פטירתו עז היום, ולא אובא אהאריק
 בענין זה לפני שאין צרכי בזה אצבר בנפלאות".
 (מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

תוכן הענינים

שמחת המלך, לבעבור שישוב אל המלכה **יב**
 אז יקימו האבות בשמחה לראות גאותן של בניו
 כמקדם **יב**
 הבו לכם אנשים חכמים ונבונים **טו**
 העז והגבורה של הקב"ה אין הוא אלא במשפט, שהרי
 במשפט מתקיימת הארץ **טו**
 לפי שבאותה שעה שיצאו ישראל ממצרים ונשתלמו לששים
 רבוא נתחזקה מלכות הקדושה ונתעלתה על הכל והשכינה
 נוארה **טו**
 שאין אור אלא זה שיוצא מתוך החשך, שכאשר נכנע צד
 הרע נתעלה הקב"ה למעלה ונתכבד בכבודו **טז**
 כלב שנפרש מאותן המרגלים ובא הוא בלבדו לחברון
 להשתטח על קברי האבות **טז**
 מלכות הקדושה לא קבלה מלוכה שלמה עד שנתחברה עם
 האבות וכאשר נתחברה עמהם נבנית בבנין שלם מעולם
 העליון **יז**
 אמר רבי שמעון אין דומה מי שעתידי ללקוט תאנים למי
 שכבר לקט אותם **יז**
 פקד הקב"ה שלא להצר למואב, אבל לא לאחר **יח**
 ולכל הצוררים לישראל הקב"ה נוטר להם שנה ונוטל מהם
 נקמות **יח**
 שלשה שמות נקראים, נפילים, ענקים, רפאים **יט**
 שכאשר היו קרבים אצל בני מואב היו ישראל נטראים
 אצלם בכל כלי מלחמה כאילו רוצים להתגר בהם **יט**
 עתיד הקב"ה ללבוש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו ביתו
 ושרפו את היכלו והגלו לכנסת ישראל בין האומות, ויעשה
 בהם נקמת עולם **כ**
 ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת **כ**

אלא מן היום שהיו ישראל בעולם לא הכירו כבודו של
 הקב"ה, מלבד בארץ מצרים **ה**
 אלא מן היום שהיו ישראל בעולם לא הכירו כבודו של
 הקב"ה, מלבד בארץ מצרים **ה**
 כאשר נחרב בית המקדש וגרמו העונות והגלו ישראל מן
 הארץ, נסתלק הקב"ה למעלה מעלה **ו**
 קץ הימין זהו שכתוב לאדמת ישראל קץ, בא הקץ, זה קץ
 השמאל, קץ הימין זה הקץ של יצר הטוב, קץ השמאל זה
 הקץ של יצר הרע **ו**
 מכל אותן הפנים של המלך לא נמצא מי שאבד אלא
 הצדי"ק **ז**
 השכינה שורה בגלות, צער של מי הוא? לא של צדי"ק?! **ז**
 כל אדם הבוכה ומרים קולו על חרבן ביתו של הקב"ה זוכה
 למה שכתוב אחר כך, יחדו ירננו, וזוכה לראותו בישובו
 בשמחה **ז**
 בוא וראה כאשר אותן צדיקי אמת עמלים בתורה, כל אותן
 הגבורות של שאר עמים אין שולטים בעולם **ח**
 בשביל שנועדו יחדיו על ישראל להרע להם, ולפיכך עושה
 בהם דין ומאבידם מן העולם קודם זמנם **ט**
 כאשר ירדה [השכינה] ראתה מקומה שנחרב והרבה דם
 חסידיים נשפך בתוכו, והיכל הקדוש עם הבית נשרף באש,
 אז הרימה קולה ויתגעשו עליונים ותחתונים **יא**
 כיון שראשי העם הולכים לחטוא כל העם נמשכים
 אחריהם **יא**
 תחת שלש רגזו ארץ, תחת עבד כי ימלך, ושפחה כי תירש
 גבירתה **יב**
 ועתיד הקב"ה להחזיר את המלכה למקומה כמקדם, ואז של
 מי תהיה השמחה, הוי אומר שמחת המלך ושמחת המלכה,

שֵׁכַר וְעוֹנֵשׁ ה' הַלְקִים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב החוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכיר הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:
0527-651911

קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!
לא ידה ממנו נדה

פרשת דברים

(פד ע"ב) זוהר קדושים

אלא מן היום שהיו ישראל בעולם לא הכירו כבודו של הקב"ה, מלבד בארץ מצרים אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר וגו' ודי זהב, פתח רבי אלעזר ואמר כתוב (הושע י"ג) "ואנכי ה' אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי לא תדע, לא כתוב אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אלא אנכי ה' אלהיך מארץ מצרים, וכי מארץ מצרים היה להם למלך ולא מקודם לזה, הלא נאמר ויאמר יעקב אל בניו הסירו את אלהי הנכר אשר בתוכם", ונאמר ונקומה ונעלה בית אל, וכאן נאמר מארץ מצרים, אלא מן היום שהיו ישראל בעולם לא הכירו כבודו של הקב"ה, מלבד בארץ מצרים שהיו באותה עבודה הקשה ויצעקו אליו, ולא היו משנים מנהגם לעולם, ושם נבחנו האבות כמו הַתּוֹךְ הַזֶּהב בתוך פור האש, ועוד שהיו רואים בכל יום כמה כשפים וכמה מינים רעים להטעות לאנשים, ולא סרו מדרכם לימין ולשמאל, ואף על פי שלא היו יודעים כל כך בכבוד הקב"ה, אלא שהלכו אחר מנהגי אבותיהם, ואחר כך ראו כמה נסים וכמה גבורות ולקחם הקב"ה לעבודתו, ולפי שכלם ראו כמה נסים ומופתים בעיניהם וכל אותן האותות והגבורות, אמר, "ואנכי ה' אלהיך מארץ מצרים", כי שם היה בהתגלות הכבוד שלו, ונגלה עליהם על הים וראו זיו כבוד העליון שלו פנים בפנים, שלא תאמרו כי אלהים אחר הוא שדיבר עמנו, אלא אני הוא שריאתם אותי בארץ מצרים, אני הוא שהרגתי שונאיהם בארץ מצרים, אי הוא שעשיתי כל אותן עשר מכות בארץ מצרים, ובעבור זה ואלהים זולתי לא תדע, שלא תאמר כי אחר הוא, אלא אני הוא הכל.

זוהר פרשת במדבר (ק"ז ע"ב)

אלא מן היום שהיו ישראל בעולם לא הכירו כבודו של הקב"ה, מלבד בארץ מצרים ה' אלהיכם הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרוב, רבי יצחק פתח, ה' זכרנו יברך יברך את בית ישראל וגו', ה' זכרנו יברך, אלו הגברים שהיו נכנסים במספר אנשי המדבר, והקב"ה ברך אותם והוסיף עליהם בכל זמן, בוא וראה מי שאומר שבחו של חברו, של בניו או של ממונו, צריך לברך אותו ולהוסיף עליו ברכות, מניין, ממשה, שנאמר ה' אלהיכם הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרוב, אחר כך מה כתוב, ה' אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים וגו', שתי ברכות היו, אחת, ה' אלהי אבותיכם יוסף עליכם וגו', הרי אחת, אח"כ, ויברך אתכם כאשר דבר לכם, להוסיף עליהם ברכות על

ברכות, ואם הוא מספר שבחו של חברו ואין מוסיף עליו ברכות, הוא נתפס עליו לראשונה מלמעלה, ואם הוא מברך אותו הוא נתברך מלמעלה, והברכה צריך לברך אותה בעין טובה ולא בעין רעה ובכל רוצה הקב"ה שיהיה באהבת הלב, ומה מי שמברך לחברו רוצה הקב"ה שיברך אותו בעין טובה ובלב טוב, מי שמברך להקב"ה על אחת כמה וכמה שנצרך להיות בעין טובה בלב טוב ובאהבת הלב, לפיכך נאמר ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך וגו'.

זוהר פרשת ויגש (רי ע"א)

כאשר נחרב בית המקדש וגרמו העונות והגלו ישראל מן הארץ, נסתלק הקב"ה למעלה מעלה

איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם, רבי חייא פתח (ישע"י ס"ו) שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה, בוא וראה **כאשר נחרב בית המקדש וגרמו העונות והגלו ישראל מן הארץ, נסתלק הקב"ה למעלה מעלה**, ולא השגיח על חרבן בית המקדש ועל עמו שהגלו, ואז הגלתה השכינה עמהם, כאשר ירד לראות השגיח על ביתו שנשרף, הסתכל על עמו והרי גלו, שאל על השכינה והרי הגלתה, אז (שם י"ב) ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרח ולחגור שק, והיא גם היא מה כתוב בה (יואל א') אלי כבתולה חגורת שק על בעל נעוריה, כמו שאומר הכתוב "כי איננו", לפי שנסתלק ממנה ונמצא פרוד, ואפילו שמים וארץ כלם נתאבלו, שכתוב (ישע"י נ) אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם, מלאכים העליונים כלם נתאבלו עליה, שכתוב (שם ל"ג) הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון, השמש והירח נתאבלו והחשיכו אורותם, שכתוב חשך השמש בצאתו וגו', וכלם העליונים והתחתונים בכו עליה ונתאבלו, מפני מה, לפי ששולט עליה צד הטומאה השולט על ארץ הקודש.

קץ הימין זהו שכתוב לאדמת ישראל קץ, בא הקץ, זה קץ השמאל, קץ הימין זה הקץ של יצר הרע

פתח ואמר (יחזקאל ז') ואתה בן אדם כה אמר ה' אלהים לאדמת ישראל קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ, זה המקרא סוד עליון הוא, לאדמת ישראל קץ, מה הוא, וכי אדמת ישראל קץ היא, אלא כך הוא ודאי וזה נתבאר, יש קץ לימין, ויש קץ לשמאל, קץ לימין, שכתוב (דניאל י"ב) ותעמד לגורלך לקץ הימין, קץ לשמאל, שכתוב (איוב כ"ח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר, וזה הוא קץ כל בשר כמו שנתבאר, **קץ הימין זהו שכתוב לאדמת ישראל קץ, בא הקץ, זה קץ השמאל, קץ הימין זה הקץ של יצר הרע, קץ השמאל זה הקץ של יצר הרע**, וענינו שכאשר העונות גרמו ונתגרו נגזר ונתנה ממשלה למלכות הרשעה לשלט ולהחריב ביתו ומקדשו, וזהו שכתוב (יחזקאל ז') כה אמר ה' אלהים רעה אחר רעה הנה באה, והכל אחד, ומפני זה נתאבלו עליונים ותחתונים על שנתנה ממשלה לזה קץ השמאל, ולפיכך כיון שמלכות הקדושה מלכות השמים נכנעת, ומלכות הרשעה נתגברה צריך כל אדם להתאבל עמה ולהכנע עמה, כדי שכאשר היא תקים והעולם יהיה נשמח אז ישמח גם הוא אתה, ככתוב שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה.

זוהר פרשת בשלח (נ"ז ע"א)

מכל אותן הפנים של המלך לא נמצא מי שאבד אלא הצדיק

רבי שמעון כשהיה מגיע למקרא הזה היה בוכה, שכתוב (איכה ב') השיב אחר ימינו, וכי אפשר שהשיב אחר ימינו, אלא לפי שהקדים להוריד השמאל בעולם, והימין נשארה במקום אחר, אמר רבי שמעון כתוב הצדיק אבד, הרי ביארנו הענין, הצדיק נאבד לא כתוב אלא הצדיק אבד, מכל אותן הפנים של המלך לא נמצא מי שאבד אלא הצדיק, אבד בשני צדדים, אחד שאין הברכות שורות בו כמו בתחלה, והשנית שנתרחקה ממנו בת זוגו שהיא כנסת ישראל, נמצא שהצדיק אבד יותר מכלם, ולעתיד לבוא כתוב (זכרי' ט') גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא, צדיק ומושיע לא כתוב אלא צדיק ונושע הוא, הוא נושע בודאי, וזה נתבאר.

זוהר פרשת פנחס (ריג ע"ב)

השכינה שורה בגלות, צער של מי הוא? לא של צדי"ק?!

רבי ייסא פתח על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון, את ירושלים היה צריך לומר, כמו שכתוב, אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, מהו בזכרנו את ציון, אלא משל לאדם שהיה לו היכל של כבוד נאה ומפואר, באו גזלנים ושרפו אותו, צער של מי הוא, לא של בעל ההיכל, אף כך השכינה שורה בגלות, צער של מי הוא, לא של צדי"ק, ויתכן זה כמו שביארו בהכתוב (ישעי' נ"ז) הצדי"ק אבד, אבד ממש^[א] אף כאן בזכרנו את ציון, בזכרנו אותו הצער שלו על הזיוג שלו, זה הצער שלו הוא.

זוהר פרשת בשלח (נה ע"ב)

כל אדם הבוכה ומרים קולו על חרבן ביתו של הקב"ה זוכה למה שכתוב אחר כך, יחדו ירננו, וזוכה לראותו בישובו בשמחה

רבי יהודה היה יושב לפני רבי שמעון והיה קורא הכתוב (ישעי' נ"ב) קול צופיך נשאו קול יחדו ירננו וגו', קול צופיך, מי הם צופיך, אלא אלו הם המצפים מתי ירחם הקב"ה

זיו הזוהר
 א. צדי"ק וכן ציון זו מדת היסוד המעברת השפע מעלמא דדכורא למדת המלכות והשכינה הקדושה עמו לקבל ממנו שפע העליונה.
 עלמא דנוקבא, והיינו שאבד את המדה המזדוגת עמו לקבל ממנו שפע העליונה.

לכנות ביתו, נשאו קול, ישאו קול צריך לומר, מהו נשאו קול, אלא כל אדם הבוכה ומרים קולו על חרבן ביתו של הקב"ה זוכה למה שכתוב אחר כך, יחדו ירננו, וזוכה לראותו בישובו בשמחה, ככתוב כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, בשוב ה' אל ציון צריך לומר, מהו בשוב ה' ציון, אלא בשוב ה' ציון ודאי, בוא וראה בשעה שחרבה ירושלים למטה וכנסת ישראל הגלתה, העלה מלך הקדוש את ציו"ן ומשך אותו אליו, לפי שהשכינה הגלתה, וכאשר תחזור השכינה למקומה אז ישיב מלך הקדוש את ציו"ן למקומו להזדוג אחד באחד, וזהו שכתוב בשוב ה' ציון, ואז עתידים ישראל לומר זה אלי ואנוהו, וכתוב זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, בישועתו ודאי.

זוהר פרשת ויחי (רמב ע"ב)

בוא וראה כאשר אותן צדיקי אמת עמלים בתורה, כל אותן הגבורות של שאר עמים אין שולטים בעולם

א"ר שמעון כתוב (דניאל ז' ט) **חַזָּה הִיְיֹת עַד דֵּי כְרִסְוֹן רְמִיּוֹ וְעֵתִיק יוֹמִין יְתָב וְגו'**, כאשר נחרב בית המקדש שתי כסאות נפלו, שתיים למעלה שתיים למטה, שתיים למעלה, לפי שנתרחקה התחתונה מן העליונה, כסא של יעקב נתרחקה מכסא של דוד^[2] וכסא של דוד נפלה, זה שכתוב (איכה ב') השליך משמים ארץ, שתי כסאות למטה, ירושלים ואותן בעלי התורה, והכסאות שלמטה הן כדמיון הכסאות שלמעלה, בעלי התורה היינו הכסא של יעקב, ירושלים היינו הכסא של דוד, ועל כך כתבו עד דֵּי כְרִסְוֹן רְמִיּוֹ, ולא כתוב כרסיא, הרבה כסאות נפלו, ולכן לא נפלו, אלא מעלבונה של תורה, ובוא וראה כאשר אותן צדיקי אמת עמלים בתורה, כל אותן הגבורות של שאר עמים של שאר שרים וכל החילות שלהם נכנעים ואין שולטים בעולם, וישראל נזמנים לשלט עליהם ולהתעלות על כלם, אשרי חלקו מי שעמלו בתורה כראוי, זכאי הוא בעולם הזה וזכאי הוא בעולם הבא.

זיו הזוהר

זוהר פרשת נח (סא ע"ב)

בשביל שנועדו יחדיו על ישראל להרע להם, ולפיכך עושה בהם דין ומאבידם מן העולם קודם זמנם

רבי אלעזר הלך אצל רבי יוסי בר' שמעון בן לקוניא חותנו, אמר ליה חותנו אפשר ששמעת מאביך מה שכתוב (איכה ב') עשה ה' אשר זמם בצע אמרתו אשר צוה מימי קדם, אמר ליה הרי ביארו החברים בצע אמרתו שקרע אדרת התכלת שלו, אשר צוה מימי קדם, שזאת האדרת צוה עליה מאותן ימים קדמונים העליונים, וביום שנחרב בית המקדש קרע אותה, לפי שזאת האדרת היא כבודו ותיקונו וקרע אותה, עוד שאל לו, עשה ה' אשר זמם, וכי חשב המלך להרע לבניו טרם שיבואו לחטוא, אמר ליה משל למלך שהיה לו כלי יקר, ובכל יום היה מפחד בשבילו שלא ישבר, והיה מסתכל בו ומתקן לו בעיניו, לימים בא בנו והרגיזו לו למלך, לקח המלך כלי יקר שהוא ושברו, זה שכתוב עשה ה' אשר זמם, בוא וראה מן היום שנבנה בית המקדש היה הקב"ה מסתכל בו והיה חביב עליו מאד, והיה דואג בשביל ישראל שיחטאו ויחרב בית המקדש, וכן בכל זמנא שהיה בא לבית המקדש היה לובש אותה אדרת היראה, לאחר שגרמו העונות שהרגיזו לפני המלך קרע לאדרת ההיא ונחרב בית המקדש, זה שכתוב עשה ה' אשר זמם בצע אמרתו אשר צוה מימי קדם, שהיא מן ימי קדם בודאי, ואז נראה עצבות לפניו בבתי חוץ בודאי, ככתוב (ישעי' לג') הן אראלם צעקו חוצה, וכתוב (שם כ"ב) ויקרא ה' צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד וגו', והיינו בזמן חרבן בית המקדש, אשר בזמן אחר אין שמחה לפני הקב"ה כמו בשעה שנאבדים רשעי העולם ואותן שהרגיזו לפניו, זה שכתוב (משלי י"א) ובאבוד רשעים רנה, וכן בכל דור ודור כשנעשה דין ברשעי העולם שמחה ותשבחה לפני הקב"ה, ואם תשאל הלא למדנו שאין שמחה לפני הקב"ה כשהיא עושה דין ברשעים, אלא בוא וראה בזמן שנעשה דין ברשעים שמחה ותשבחה לפניו על שנאבדו מן העולם, וזה רק כאשר הגיע זמן ההוא שהמתין להם ולא חזרו בתשובה, אבל אם נעשה בהם דין טרם שהגיע זמנם שעדיין לא נתמלאה סאתם, כמו שכתוב (בראשית ט"ו) כי לא שלם עון האמורי עד הנה, אז אין שמחה לפניו ורע בעיניו על שנאבדו, ואם תשאל מדוע הוא עושה בהם דין טרם שהגיע זמנם, אלא הם גרמו הרעה לעצמם, שהרי הקב"ה לא היה עושה בהם דין טרם שהגיע זמנם אלא בשביל שנועדו יחדיו על ישראל להרע להם, ולפיכך עושה בהם דין ומאבידם מן העולם קודם זמנם, וזה הוא שרע בעיניו, ולפיכך הטביע את המצרים בים, והאביד שונאי ישראל בימי יהושפט וכן כלם, שהרי בשביל ישראל נאבדו קודם זמנם, אבל כאשר נגמר הזמן שהמתין להם ולא חזרו בתשובה, אז חדוה ותשבחה לפניו על שנאבדו מן העולם, מלבד בזמן שנחרב בית המקדש,

שאף על פי שנגמר זמנם שהרגיזו לפניו לא היתה שמחה לפניו, ומן הזמן ההוא לא היתה שמחה למעלה ולמטה.

זוהר פרשת ויקרא (כ ע"ב)

כאשר ירדה [השכינה] ראתה מקומה שנחרב והרבה דם חסידים נשפך בתוכו, והיכל הקדוש עם הבית נשרף באש, אז הרימה קולה ויתגעשו עליונים ותחתונים

רבי יוסי פתח ואמר כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים וגו', (ירמ' ל"א) כה אמר ה' קול ברמה נשמע, כך למדנו שביום שהוא שנחרב בית המקדש ל מטה, וישראל הלכו בגלות ריחיים על צואריהם וידיהם אסורות לאחור, והשכינה נתגרשה מבית המלך ללכת אחריהם, בשעה שירדה אמרה אלך בתחילה ואבכה על מדורי ועל בני ועל בעלי, **כאשר ירדה [השכינה] ראתה מקומה שנחרב והרבה דם חסידים נשפך בתוכו, והיכל הקדוש עם הבית נשרף באש, אז הרימה קולה ויתגעשו עליונים ותחתונים,** והגיע הקול למעלה עד מקום משכן המלך, ויבקש המלך להחזיר העולם לתהו ובהו, עד שירדו כמה המונים וכמה מחנות לנגדה ולא קבלה תנחומין מהם, זה שכתוב קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה, שלא קבלה מהם תנחומין, כי איננו לפי שהמלך הקדוש היה עולה למעלה מעלה ולא נמצא אצלה, זה שכתוב כי איננו ולא כתוב כי אינם, אמר ליה רבי חייא מהו רחל מבכה על בניה, אמר ליה למדתי שהיא השכינה, וזו נקראת אשת יעקב בודאי, שכתוב ויאהב יעקב את רחל, וכתוב ורחל עקרה, וכתוב מושיבי עקרת הבית אם בנים שמחה. ד"א כי איננו, כמה שנאמר איננו גדול בבית וגו', איננו, שהרי נסתלק למעלה ונתרחק מהכל, איננו בזיוג עמה, איננו להתגלות שמו הגדול.

כיון שראשי העם הולכים לחטוא כל העם נמשכים אחריהם

אמר רבי חייא מאיזה מקום התחיל הגלות, אמר ליה מבית המקדש ששם שרתה, ואחר כך סובבה כל ארץ ישראל, ולאחר שיצאה מן הארץ עמדה במדבר וישבה שם ג' ימים, הנהיגה המוניה מחנותיה ושיבותיה מבית המלך, וקראה עליהם איכה ישבה בדד וגו', בכה רבי יוסי ואמר לא גלו ישראל מן הארץ ולא נחרב בית המקדש עד שישראל נמצאו כלו חייב לפני המלך, ועד שמנהיגי ישראל נמצאו כלו חייב בתחלה, זה שכתוב (ישעי' ג') עמי מאשריך מתעים ודרך אורחותיך בלעו, **שכיון שראשי העם הולכים לחטוא כל העם נמשכים אחריהם,** רבי חייא אמר מכאן, שנאמר ואם כל עדת ישראל ישגו, מה הסיבה, מפני ונעלם דבר מעיני הקהל, עיני העם הם הראשים שלהם, שכל העם נמשכים אחריהם.

זוהר פרשת אחרי (סט ע"א)

תחת שלש רגזה ארץ, תחת עבד כי ימלך, ושפחה כי תירש גבירתה

למדנו יום אחד היו מהלכים החברים עם רבי שמעון, אמר רבי שמעון רואה אני אלה העמים כלם עליונים, וישראל תחתונים מכלם, מה הטעם, לפי שהמלך שלח המלכה ממנו והכניס שפחה במקומה, כמו שכתוב (משלי ל') **תחת שלש רגזה ארץ וגו', תחת עבד כי ימלך וגו', ושפחה כי תירש גבירתה**, איזו שפחה, הוא כתר הזר שהרג הקב"ה בכור שלהם במצרים, שנאמר (שמות י"א) עד בכור השפחה אשר אחר הריחים, אחר הריחים ישבה בתחלה, ועכשו שפחה זו תירש גבירתה, בכה רבי שמעון ואמר מלך בלי מלכה לא נקרא מלך, מלך שנדבק בשפחת המלכה איה הוא כבודו, ועתיד קול לבשר להמלכה ולאמר, (זכרי"ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא, כלומר צדי"ק הוא נושע, לפי שהיה רוכב עד עתה במקום שאינו שלו במקום זר והניק לו, וע"ז כתוב עני ורוכב על חמור, עני היה מקודם ורוכב על חמור, כמו שנתבאר, אלה הם כתרים התחתונים של עמים עכו"ם, שהרג הקב"ה בכוריהם במצרים, כמו שכתוב וכל בכור בהמה, והרי נתבאר הענין.

ועתיד הקב"ה להחזיר את המלכה למקומה כמקדם, ואז של מי תהיה השמחה, הוי אומר שמחת המלך ושמחת המלכה, שמחת המלך, לבעבור שישוב אל המלכה

כביכול צדיק ונושע הוא, הוא ודאי יותר מכלם, לפי שעד עתה היה שורה צדי"ק בלי צד"ק, ועכשו שיזדוגו ביחד, צדיק ונושע הוא, שהרי לא ישב עוד בצד הזר.. ולמדנו שזאת השפחה עתידה לשלט בארץ הקדושה שלמטה כמו שהמלכה היתה שולטת בתחלה, שכתוב (ישעי' א') צד"ק ילין בה, ועכשו שפחה תירש גבירתה בכל, **ועתיד הקב"ה להחזיר את המלכה למקומה כמקדם, ואז של מי תהיה השמחה, הוי אומר שמחת המלך ושמחת המלכה, שמחת המלך, לבעבור שישוב אל המלכה ויבדל מהשפחה, כמו שאמרנו, ושמחת המלכה, לבעבור שתשוב להזדוג עם המלך, זה שכתוב גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך וגו'.**

זוהר פרשת תזריע (נב ע"א)

אז יקימו האבות בשמחה לראות גאולתן של בניו כמקדם

רבי אבא פתח (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, עתיד הקב"ה להראות גאולה לבניו, כמו באותן הימים ששלח הקב"ה להוציא את ישראל ממצרים, והראה אותן המכות במצרים שהכה אותם בשביל ישראל, בוא וראה מה בין גאולה העתידה לגאולת מצרים, גאולת מצרים היתה במלך אחד ובמלכות אחת, כאן בכל ממלכות העולם, ואז יתכבד הקב"ה בכל העולם וידעו כלם ממשלת הקב"ה, וכלם ילקו במכות גדולות פי שנים, לפי שכלם יסרבו נגד ישראל, ואז תתגלה ממשלת הקב"ה, ככתוב והיה ה' למלך על כל הארץ, ואז כלם ינדבו בהם בישראל להקב"ה, זה שכתוב (ישעי' ס"ו) והביאו את כל אחיכם

מנחה לה' וגו', ואז יקימו האבות בשמחה לראות גאולתן של בניו כמקדם, זה שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, אמן כי יהי רצון במהרה בימינו.

גדולי ישראל וזוהר
רבני ירושלים

קריאת רבני ירושלים ללימוד הזוהר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום ורבים שואלים ומבקשים עצה וטושה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזירות קשות השם יצילנו.

עיקר הכל כידוע מדברי חז"ל: חובה קדושה על כל אחד ואחד למהר ולפשט במעשיו ולעשות תשובה מעומק ליבו ולהרבות בלימוד התורה, ובפרט לימוד ההלכה שידע לקיים מצוות השם בכל דקדוקה וכן במצוות שבין אדם לתורתו להרבות בתפילה ובתחינה לבורא עולם שיחיש לגואלינו ויאמר לצרותינו ד'.
כמו כן יש להתחזק בדברי קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו), וכבדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, לכן כל אחד ואחד ישתדל מדי יום לקרוא מספר דפים בספר הזוהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

עוד יש לעורר על ענין נגבש ונעלה אשר בכחו לבטל כל גזירות קשות מעם ישראל ולבטל המוות והמגיפות, והיא אמירת פרשת הקטורת כנודע בספר הזוה"ק (פר' וקהל ר"ח), וכל האומרה לא יזק כל אותו היום ומשפיע ברכה וישועה לעם ישראל, ובפרט אם יאמרו סדר פרשת הקטורת במנין בארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר יתבטלו בס"ד הגזירות וישראל ישכון לבטח (וכמו שהובא המעשה ברב אחא בזהר פרשת וירא דף ק' ע"א ע"ב).

ומולץ ביותר לקרוא את סדר פרשת הקטורת כפי הסדר שתיקן הרב יהודא פתיה זצוק"ל זיע"א ויהי רצון שזנכה לגאולה הקרובה בקרוב ממש וכל הישועות אמן ואמן.

בברכה ובתפילה לשלום עם ישראל

הרב משה אהרן לייבא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

י.צ. כהנא
הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יצחק יצחק כהנא
החבר הנשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

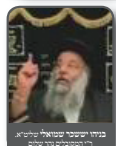
הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

הרב יהודא פתיה זצוק"ל
אב"ד ירושלים ונשיא
התאחדות חסידי ישראל

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

טעלה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקודש של תקון מ"ח מספר תקוני זוהר. שהוא אחד משבעים התקונים שכתב אור העולם התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל בספרו. ואולי הן המעלות לכל אדם מישראל שיקרא תקון זה מדי יום ובפרט אם יאמר אותו לאחר החפלה: ירום סלו ולא יחמוטט. יצליח בכל דרכיו. לא יבוא ליד חסרון כים ועניות. כל אויביו יפלו ותחיתו. לא ידאח מימת בניו. זוכה ומסמן נפשו רחמו ונשמתו. כחות הטובות (אשר הם המקור לכל הטוב והצדקה) מתרוממים סמוך. יציל מסכרה לא סוחר. מועיל סאר לתקן את שונו פנים חברות. ובפרט באותו היום. לא תחלה במסלות הנפילה. תזכה לרדת שמים. תזכה לארבעות ימים ושנים. תזכה לעולם הבא.

בראשית, תמן תר"י תמן שב"ת, בגוונא דא
בראשית ב"רא שתי": ואינון תרי
שבתות, עלייהו אתמר ושמו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת וגומר, תרין ומנין אדכיר הכא
שבת, לקבל שכינתא עלאה ותמאה, לדרתם מאי
לדרתם, אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה
בשבת בתי לפא, ואתפני מתמן יצר הרע
דאיהו חלול שבת, ברית עולם דא צדיק, דשריין
תרוייהו עליה, חד לאמלאה ליה וחד לאתמלאי
מיניה. בני ישראל אינון תרין בליין נצח וחוד, בני
דישראל סבא עמודא דאמצעותא, תלת שביעי
שביעי שביעי אליו תלת אבהו, ענג שבת ונ"ה יוצא
מעד"ן להשקות את הג' ונהר, אית נהר ואית נהר,
אית נהר דאתקרי נהר פלגיו, ואית נהר דאתקרי נחל
קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה
אלהים וולתה, האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה
דאיהו א', ואעבר בין אבא ואימא, ואויל חמש מאות
שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן אשקו לגנתא
דאיהו שכינתא תמאה. זכאה איהו מאן דנמיר דירה
לשבת דאיהו לפא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול,
וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא
תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא
ודאי דכל מאן דכעיס פאלו אוקיר נורא דגיהנם,
ארבעים מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים
מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם
ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין
דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאליו
מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות.
יצאות השבת שתיים. אינון עקירה ותנחה, דעביד
לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה
לבר מאתריה ומרשותיה, פאלו אעקר אילנא דתי

אחר דף יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:

(דברים מו, כו) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת
ישראל כי הנני מושעה מרחוק ואת ירעה מארץ
שבים (בן של הנשמות השביעים במומאה, תורו לקדושה), ושב
יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד: (תהלים יח, לא) האל
תמים דרכו אמרת (בן שהקלה ה-מארת שנגרמה בעונותיו,
תהפך לאמרת) ה' צרופה מגן הוא לכל החסים בו:

זוהר פרשת ויקהל (רא ע"א)

הבו לכם אנשים חכמים ונבונים

הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וגו', אמר רבי יוסי בוא וראה בשעה שאמר הקב"ה למשה **הבו לכם אנשים חכמים ונבונים**, היה מבקש בכל ישראל ולא מצא נבונים, זה שכתוב ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידעים, ואילו נבונים לא כתוב, וכשתרצה לומר שנבון היא מדרגה עליונה מחכם, כך הוא בודאי, ומה בין זה לזה, חכם הרי ביארו שאפילו תלמיד המחכים את רבו נקרא חכם, חכם שידוע בפני עצמו כל מה שנצרך, נבון כמה מדרגות יש בו שמסתכל בכל ויודע בענינים שלו ובשל אחרים, וסימנך (משלי י"ב) יודע צדיק נפש בהמתו, חכם בלב ולא במקום אחר, ככתוב וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו, לפי שהחכמה עומדת בלב, ונבון למעלה ולמטה מסתכל בשלו ובשל אחרים.

זוהר פרשת ויחי (רלב ע"ב)

העז והגבורה של הקב"ה אין הוא אלא במשפט, שהרי במשפט מתקיימת הארץ לא תכירו פנים במשפט, פתח רבי יוסי ואמר (תהלים צ"ט) ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגו', ועז מלך משפט אהב, זה הקב"ה, עז מלך, **העז והגבורה של הקב"ה אין הוא אלא במשפט, שהרי במשפט מתקיימת הארץ**, כמו שכתוב (משלי כ"ט) מלך במשפט יעמיד ארץ, ולפיכך ועז מלך משפט אהב, ולא מתתקנת כנסת ישראל אלא במשפ"ט^[ג] לפי שמשם ניזונת וכל הברכות שמקבלת משם היא מקבלת, ולפיכך ועז מלך משפט אהב, כל ההשתוקקת וכל האהבה שלה לנגד המשפ"ט, **אתה כוננת מישרים, זה הסוד של שני הכרובים למטה שהן התקון והישוב של העולם**^[ד] וזה נתבאר.

זוהר פרשת תצוה (קפג ע"ב)

לפי שבאותה שעה שיצאו ישראל ממצרים ונשתלמו לששים רבוא נתחזקה מלכות הקדושה ונתעלתה על הכל והשכינה נוארה

ובמדבר אשר ראית אשר נשאך ה' אלהיך וגו', אמר רבי נהוראי הזקן, מקרא הזה כך היה צריך לומר, ובמדבר אשר נשאך, מהו אשר ראית, אלא שהקב"ה נהג את ישראל במדבר תקיף, כמו שכתוב (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו', מדבר שהוא תקיף משאר

^ג. משפט דכאן היינו התפארת מדת הרחמים כולל של עלמא דכורא. ^ד. רזא דשני הכרובים הם שני הזוהר

המדבריות שבעולם, מה הטעם, לפי שבאותה שעה שיצאו ישראל ממצרים ונשתלמו לששים רבוא נתחזקה מלכות הקדושה ונתעלתה על הכל והשכינה נוארה, ואז נכפפה מלכות הרשעה צד הטומאה, והוציאים הקב"ה ללכת במדבר התקיף שהוא המקום והממשלה של סמא"ל הרשע, שהוא שלו ממש, כדי לשבר גבורתו וכחו, לרצף את ראשו להורידו ולהכניע אותו שלא ישלט, ואלמלא שחטאו ישראל בקש הקב"ה להעבירו מן העולם, ועל כן העבירם בנחלתו וגורלו וחלקו ממש, כיון שחטאו ישראל נשכם הנחש כמה פעמים, ואז נתקיים הוא ישופך ראש וגו', שישראל הכו לראשו בתחלה, וכיון שלא ידעו להשמר ממנו אחר כך הכה הוא להם לבסוף ונפלו כולם במדבר, ונתקיים ואתה תשופנו עקב^[ה] וארבעים שנה נלקו ממנו כנגד ארבעים מלקות של בית דין.

שאינ אור אלא זה שיוצא מתוך החשך, שכאשר נכנע צד הרע נתעלה הקב"ה למעלה ונתכבד בכבודו

ועל כן כתוב "אשר ראית", בעיניהם היו רואים לאותו שר המדבר שהולך אסור לפניהם, והם לקחו נחלתו וגורלו, מניין, שנאמר אז נבהלו אלופי אדום, ואלו הם נחש שרף ועקרב, ועוד שאין דברי תורה מתישבים אלא במדבר, שאין אור אלא זה שיוצא מתוך החשך, שכאשר נכנע צד הרע נתעלה הקב"ה למעלה ונתכבד בכבודו, ואין עבודה חשובה לפני הקב"ה כזו הנעשית מתוך חשכות, ואין טוב כזה שיוצא מתוך הרע, וכאשר נכנס אדם בדרך רע ועוזב אותו, אז נתעלה הקב"ה בכבודו, ועל כן שלמות הכל טוב ורע יחד מתחלה ולהתחבר אחר כך בהטוב, שאין טוב כזה שיוצא מתוך הרע, ובטוב הזה נתעלה כבודו, וזו היא עבודה שלמה.

זוהר פרשת וארא (לא ע"א)

כלב שנפרש מאותן המרגלים ובא הוא בלבדו לחברון להשתטח על קברי האבות זולתי כלב בן יפנה הוא יראנה ולא אתן את הארץ אשר דרך בה וגו', אמר רבי חייא, כלב שנפרש מאותן המרגלים ובא הוא בלבדו לחברון להשתטח על קברי האבות, וחברון נתנה לו חלק נחלה להתחזק בה, כמו שאומר הכתוב ולו אתן את הארץ אשר דרך בה, ומפני מה נתנו לו חברון, אם בשביל שנשתטח על קברי האבות להנצל מאותה העצה של המרגלים, לא, אלא סוד הדבר שמעתי, כדמיון זה כתוב (שמואל ב' ב') וישאל דוד בה' לאמר האעלה באחת ערי יהודה, ויאמר ה' אליו עלה, ויאמר דוד אנה אעלה, ויאמר חברונה, כאשר יש לעיין, כיון שכבר מת שאול, ודוד עוד בימי שאול נמשח לקבל המלוכה, ואחר שמת שאול מפני מה לא המליכו לדוד ולא קבל המלוכה על כל ישראל, אלא שבא לחברון וקבל המלוכה על יהודה בלבד שבע שנים, ונתעכב שם כל אותן שבע שנים, ולאחר שמת איש בושת קבל המלוכה על כל ישראל בירושלים.

זיו הזוהר מלאכים הגדולים והנוראים מטטרון וסנדלפון ישוב העולם. ה. לפי זה ידרש ראש ועקב שלפעמים השכינה מתלבשת בהם לצורך הנהגת במשמעות תחלה וסוף.

מלכות הקדושה לא קבלה מלוכה שלמה עד שנתחברה עם האבות וכאשר נתחברה עמהם נבנית בבנין שלם מעולם העליון

אלא הכל הוא סוד לפני הקב"ה, בוא וראה מלכות הקדושה לא קבלה מלוכה שלמה עד שנתחברה עם האבות^[1] וכאשר נתחברה עמהם נבנית בבנין שלם מעולם העליון^[2], ועולם העליון נקרא שבע שנים, לפי שכולן נשרשות בו, וסימנך (מלכים א' ו') ויבנהו שבע שנים, ולא כתוב ויבנהו בשבע שנים, אלא שבע שנים זה עולם העליון, כמו שנאמר כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, ולא כתוב בששת ימים, מי הן ששת ימים, זו מדת אברהם^[3] שכתוב אלה תולדות השמים והארץ בהברא"ם, באברה"ם, ואברהם ששת ימים נקרא, ובו שהוא ששת ימים נבנה העולם^[4], וכדמיון זה הוא ויבנהו שבע שנים, ובוא וראה דוד בקש להבנות במלוכה שלמה למטה כדמיון שלמעלה, ולא נבנה עד שבא ונתחבר בהאבות, ועמד שבע שנים להבנות בתוכם, לאחר שבע שנים נבנה בכל ונתמשכה מלכותו אשר לא תבטל לעולם, ולולא זה שהיה נצב בחברון להתחבר במקומו לא היתה נבנית מלכותו להתמשך כראוי, וכדמיון הזה כלב האירה בו רוח של חכמה ובא לחברון להתחבר בהאבות, ולמקומו הלך, ואחר כך זה היה מקומו ונחלתו.

זוהר פרשת בלק (קפח ע"א)

אמר רבי שמעון אין דומה מי שעתיד ללקוט תאנים למי שכבר לקט אותם

ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב וגו', וכתוב, וקרבת מול בני עמון אל תצרם וגו', אמר רבי אלעזר הרי ביארו שבשביל רות המואביה ונעמה העמונית שהיו עתידות לצאת מהם, אבל הרי צפורה אשת משה שהיתה ממדין, ויתרו ובניו שיצאו ממדין, שהיו כלם צדיקי אמת, על אחת כמה וכמה, ועוד הלא משה שנתגדל במדין ואמר לו הקב"ה נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים, אם כן משוא פנים יש בדבר, כי יותר היו ראויים בני מדין להנצל מן מואב, אמר רבי שמעון אין דומה מי שעתיד ללקוט תאנים למי שכבר לקט אותם, אמר לו רבי אלעזר אף על פי שכבר לקט אותם שבח הוא זה, אמר ליה מי שעדיין לא לקט התאנים הוא נוטר התאנה תמיד שלא יהיה בה פגם, שבביל התאנים שעתידה

זיו הזוהר

ספירות שתחתיה עד המלכות, והמלכות יסודה מחכמה כידוע דאבא יסד ברתא. ח. זו מדת החסד שנקרא ששת ימים כי הוא כולל השש ספירות עד המלכות. ט. כדכתיב עולם חסד יבנה.

ו. פירוש בהספירות חסד גבורה תפארת שהן שורש אברהם יצחק יעקב. ז. היינו עולם הבינה בכח שפע החכמה שנשפע בה כי הן תרין רעין דלא מתפרשין, ועולם הבינה נקרא שבע שנים כי בינה כוללת השש

לגדל, כיון שלקט התאנים עוזב התאנה ואינו נוטר לה עוד, כך מואב ועמון שהיו עתידים לגדל אותן התאנים נטר הקב"ה אותם, שכתוב אל תצר את מואב וגו', וכתבו וקרבת מול בני עמון אל תצרם וגו', מדין שכבר נתנה התאנים ולקטו אותם כתוב צרור את המדינים, שהרי מכאן ולהלאה תאנה זו אינה עתידה לגדל פירות, ולפיכך היא ראויה ליקוד אש.

זוהר פרשת בלק (קצ ע"א)

פקד הקב"ה שלא להצר למואב, אבל לא לאחר

פתח עלם ההוא ואמר, ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב וגו', ויאמר ה' אלי, וכי עד עתה איני יודע שעם משה היה מדבר הקב"ה ולא עם אחר, אלי למה, אלא רק למשה פקד הקב"ה שלא להצר למואב, אבל לא לאחר, לדוד לא פקד כך, ולפיכך כתוב אלי, אל תצר את מואב, אפילו לגבול קטון שלהם, שהרי מהם יצא מי שיתן נקמות לישראל וינקום נקמתם, הלא זה דוד שבא מרות המואביה, ואל תתגר בם מלחמה כל זה נצטוו משה, אבל לאחר מותר, ואפשר תאמר שגם ליהושע ולאותן הזקנים שהאריכו ימים אחריו מותר, לא כן, לפי שכלם מבית דינו של משה היו, ומה שנאסר למשה נאסר גם להם, ועוד שעדיין לא יצאו מהם אותן מרגליות טובות, שהרי בימי השופטים נולדה רות שהיתה בתו של עגלון מלך מואב, עגלון מת שהרגו אהוד ונמנה מלך אחר, ובתו הזאת נשארה והיתה בבית אומן ובשדי מואב, כיון שבא אלימלך לקחה עבור בנו, ואפשר תאמר שגיררה אלימלך שם, לא, אלא כל דרכי מנהגי הבית ומאכל ומשתה למדה מהם, ומתי נתגיירה, אחר כך כשהלכה עם נעמי, אז אמרה עמך עמי ואלהיך אלהי.

ולכל הצוררים לישראל הקב"ה נוטר להם שנאה ונוטל מהם נקמות

נעמה מבני עמון בימי דוד נולדה, אז שרה רוח הקודש על דוד ואמר לו, דוד כאשר מדותי כל העולם והפלתי גורלות נעשו לישראל חבל נחלתי, ואתה תזכור מה שעשה מואב בחבל נחלתי, מה כתוב במואב (שמואל ב' ח') וימדדם בחבל, באותו החבל נחלת ה', כל אותן שהיו מזרע ההוא אותו החבל נאחז בהם, וכתבו מלא החבל, מהו מלא החבל, אלא זה הוא שכתוב בו מלא כל הארץ כבודו, הוא היה אומר זה הוא להחיות וזה הוא ליהרג, ואותו החבל נאחז באותן הראוים ליהרג, לפיכך אחז בחבל ופשט עליהם החבל בשביל מה שעשו באותו החבל נחלת ה', וגדעון הכרית במדין כל זרע ההוא, שלא השאיר מהם מכל אותן שצררו לישראל בעצה רעה או בענין אחר, ולכל הצוררים לישראל הקב"ה נוטר להם שנאה ונוטל מהם נקמות, אבל אם עתידים שיצא מהם טוב לעולם, הוא מאריך רוגזו ואפו עמהם עד שיצא טוב ההוא לעולם, ואחר כך נוטל נקמה ודין מהם, אמר רבי אלעזר כך הוא בודאי, וזה הוא ברור הדבר.

זוהר פרשת שלח (קס ע"ב)

שלשה שמות נקראים, נפילים, ענקים, רפאים

רפאים יחשבו אף הם כענקים, אמר רבי חייא שלשה שמות נקראים, נפילים, ענקים, רפאים, וכלם האריכו ימים, נפילים נקראו לראשונה, אחר כך כאשר נתחברו בבנות האנשים והולידו מהם נקראו ענקים, ואחר כך כשהיו הולכים ומשוטטים בזה העולם ונעשו רפים מאותו שלמעלה נקראו רפאים, אמר רבי יהודה והרי כתוב (איוב כ"ו) הרפאים יחוללו, וכתוב רפאים יחשבו אף הם כענקים^[1] אמר לו כך הוא, לפי שהענקים באו מצד המלאכים ומצד האנשים ונתיאשו להיות בארץ, כדמיון זה הרפאים, ומן הענקים נולדו והאריכו ימים, וכאשר נחלשו נחלש חצי הגוף וחצי השני היה חזק, כיון שחצי הגוף מת היו לוקחים עשב מעשבי הארסיים והשליכו לפיהם ומתו, ולפי שהם מבקשים להרוג את עצמם נקראים רפאים, אמר רבי יצחק השליכו עצמם בים הגדול ונטבעים ומתים, זה שכתוב הרפאים יחוללו מתחת מים ושוכניהם.

זוהר פרשת בלק (קפח ע"א)

שכאשר היו קרבים אצל בני מואב היו ישראל נתראים אצלם בכל כלי מלחמה כאילו רוצים להתגר בהם

וקרבת מול בני עמון אל תצרם ואל תתגר בהם וגו', אמר רבי אבא כתוב ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר בהם מלחמה, וכתוב וקרבת מול בני עמון אל תצרם ואל תתגר בהם, דבור זה כדבור זה ואין הבדל בין זה לזה אלא נראה ששקולים היו, ולמדנו שכאשר היו קרבים אצל בני מואב היו ישראל נתראים אצלם בכל כלי מלחמה כאילו רוצים להתגר בהם, ואצל בני עמון היו ישראל מתעטפים בטליתיהם ולא היה נראה בהם כלי מלחמה כלל, והלא מן המקראות משמע שהיו שקולים זה כזה, אמר רבי אלעזר ודאי כך הוא, ולמדנו שזו שהיתה חצופה ואמרה מואב, שנאמר ותקרא את שמו מואב, היו ישראל נתראים בעזות אצלם, כמו שהיא היתה חצופה שאמרה מואב, מאב היה בן הזה, אבל

זוהר פרשת זמור (קצ"ג)

י. מדכתיב הרפאים יחוללו שהוא מלשון הולדה, משמע שאין הם הענקים, כי לפי דברי רבי חייא יותר היה לו לומר הענקים יחוללו, וכן גם מפסוק הב' משמע שהרפאים והענקים ב' מינים הם, ומתרג' שבאמת הכל מין אחד אלא שהרפאים נולדו מן הענקים.

הצעירה שאמרה בן עמי והעלימה דרכה, היו ישראל מעלימים דרכם אצלם שהיו מעוטפים בעטוף של טלית, ונתראו לפניהם כאחים ממש, וזה נתבאר.

זוהר פרשת אמור (פט ע"א)

עתיד הקב"ה ללבוש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו ביתו ושרפו את היכלו והגלו לכנסת ישראל בין האומות, ויעשה בהם נקמת עולם

לא תיראום כי ה' אלהיכם הוא הנלחם לכם, רבי אבא פתח (ישעי' ס"ג) מי זה בא מאדום, חמוץ בגדים מבצרה זה הדור בלבושו צעה ברוב כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע, מי זה בא מאדום, עתיד הקב"ה ללבוש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו ביתו ושרפו את היכלו והגלו לכנסת ישראל בין האומות, ויעשה בהם נקמת עולם עד שיהיו נמצאים כל ההרים מן הרי העולם מלאים הרוגי העמים, ויתקבצו כל עופות השמים עליהם, וכל חית השדה יזונו מהם י"ב חודש, ועופות השמים שבע שנים, עד שלא תוכל הארץ נשוא באשם, זהו שכתוב (שם ל"ד) כי זבח לה' בכצרה וטבח גדול בארץ אדום, עד שאותן הבגדים שלו יתגאלו, זה שכתוב (שם ס"ג) וכל מלבושי אגאלתי, חמוץ בגדים מבצרה, לפי שממנה יצאו מחנות העולם לצור על ירושלים, והם התחילו לשרוף את ההיכל, ובני אדום היו מהרסים החומות ועקרו אבני היסוד, זה שכתוב (תהלים קל"ז) זכור ה' לבני אדום את יום ירושלים האומרים ערו ערו עד היסוד בה, זה הדור בלבושו, באותן בגדי נקמה שעתיד ללבוש, צועה ברוב כחו, מהו צועה, משבר, כמו שכתוב (שם מ"ה) עמים תחתיך יפלו וגו'.

ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת

אמרו ישראל לישעיהו מי הוא זה שיעשה כל כך, פתח ואמר אני מדבר בצדקה רב להושיע, זה שהוא רב להושיע, זה שכתוב בו (תהלים ל"ג) אוהב צדקה ומשפט, הוא צדקה ממש והוא רב להושיע, וכל כך למה, לפי שגרמו לכנסת ישראל להיות שוכבת לעפר בגלות וליפול לארץ, כמו שכתוב (עמוס ה') נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, ולפיכך ילבש הקב"ה בגדי נקמה עליהם לטמא אותם בהרבה הרוגים, ככתוב וכל מלבושי אגאלתי, אותן בגדי נקמה שעתידים להתגאל בין אותן המחנות, לפי שכנסת ישראל שוכבת לעפר והוא ירצה להקימה, זה שכתוב (ישעי' ס') קומי אורי כי בא אורך, וכתוב (עמוס ט') ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת וגו', ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

